

DÜNYANIN EN GÜZEL ŞEYİ

Sabahın çok erken bir saatinde aniden uyanıvermişti. Gözlerini açtı ve komidinin üzerindeki saate bir süre bakakaldı. Erken bir saat olduğunu ve biraz daha uyuması gerektiğini düşündü. Gözlerini yeniden kapadı. Ama şimdi de onu rahatsız eden birşeyler vardı içinde, o rahatsızlık kalkması gerektiğini söylüyordu sanki. Bu sese kulak verdi ve ani bir hareketle kalktı yataktan. Mutfığa doğru yöneldi , o esnada annesinin yatak odasının kapısının açık olduğunu fark etti. İçeriye baktı , annesinin toplanmış açık mavi yatağının bomboş olduğunu gördü. “ Bu saatte nereye gitmiş olabilir acaba” diye düşündü. Henüz sabahın beşiydi ve hava daha aydınlanmamıştı. Gecenin nemini burnunda hissetti o anda. Hemen sonra annesiyle dün akşamki konuşmaları aklına geldi. Annesi ona çok yakın bir zamanda hayatlarının bambaşka bir dönemine geçeceklerini, artık daha mutlu ve daha güçlü olacaklarından bahsetmişti. Bunun nasıl olacağını sorduğunda ise annesinden biraz daha sabırlı olmasını ve beklemesini söylediğini hatırlıyordu. Bunun üzerinde daha fazla takılmayıp mutfığa doğru yöneldi. Dün akşamki yemeğin bulaşıkları hala duruyordu ve bulaşıkların kokusu evin içine çirkin bir koku yaymıştı. Hemen bir cam açtı ve dışarının havasının içeriye dolmasına izin verdi bir süre. Sonra başını pencereden dışarıya çıkarttı ve ‘bugün günlerden mavi’ dedi... Neredeyse inanacaktı buna.

İçeriden kedisi şanslının sesi geldi. ‘Mamasını yenilemeliyim’ dedi kendi kendine. Koridorda beliriverdi Şanslı. Şaşkındı... Bu saatte onu ayakta beklemiyordu. Gözlerinin içine ‘ neden kalktın bu saatte daha erken değil mi?’ dercesine baktı. ‘ Kalktıysan o zaman mamamı ver bari’ deyip döndü. Kafasını onaylarcasına salladı. Mamasını koydu şanslının. ‘ Afiyet olsun ‘ dedi. Şanslı o kibirli tavrını bozmadan mamasına yöneldi. ‘ Bir teşekkür etseydin bari!’. Bu evde bir tek şanslıyla konuşabiliyor olması ona huzur veriyordu. Şanslıyla birbirlerini yıllardır tanıyorlardı ve her zaman karşılıklı olarak varlıkları birbirlerine tarif edilemez bir huzur ve güven vermişti. Şanslıya bakarken bunlar geçmişti aklından. Sonra şanslının annesinin nerede olduğuna dair bir fikri olabileceği aklına geldi. ‘ Şanslı annem nerede?’ . Şanslı alaycı bakışlarla: ‘ Haberin yok mu?, dün akşam seninle konuştuktan sonra evi terketti.’. Bu cevabı beklemiyordu. Annesi evi niçin terketmiş olabilirdi ki? ‘ Belki sıkılmıştır “ dedi Şanslı. Şanslının bu açık sözlülüğüne her zaman hayran kalmıştı ama bu sefer bu kadarını ummuyordum. Evet, şanslı haklıydı. Bu ani terkedişin başka bir açıklaması olamazdı. Zaten çok da öncesinden bunun mesajlarını vermeye başlamıştı annesi. Günlerdir yüzünde yeni bir başlangıcın getirdiği o heyecan ve mutluluğun izlerini görüyordu. Sonra onunla olan konuşmaları... Hepsi de geleceğe dair daha umutlu ve aydınlık düşüncelerdi. Fakat sorun şu ki; o bu umutların kendisini de içine alacağını düşünmüştü hep. Yani annesinin ondan ayrı bir yol çizeceği aklının ucuna bile gelmemişti. Sersemin teki olduğunu düşündü o anda. Annesinin üstesinden gelmesi gereken başka şeyleri de olabilirdi. Hatta onun da öyle. Üstesinden gelmesi gereken ne çok şey vardı aslında. Şanslı : ‘Onu kendi haline bırak ve daha fazla bu düşüncelerle meşgul olma! Şimdi senin zamanın ve kendine anlatmak isteyip de annenden beklediğin o minik şeylerini bir yerde toplayıp önüne bakma zamanı’.

“Bugün uzun olacak” dedi kendi kendine. Ani bir hareketle şanslıyı kucaklayıverdi. Üzerine hiçbir şey almadan dışarıya attı kendini. Şanslı: “ Sakin ol dostum...” dedi ama ona kulak asmadı. Şanslı ondan kurtulmaya çalışıyordu , kucağında debeleniyordu ama nafiye onu dinleyen yoktu. ‘ Heeey kendine gel! Beni böyle apar topar hiçbir yere götüremezsin! Önce fikrimi almak zorundasın! Bırak beni bırak!’ Şanslının çabaları boşunaydı. Ev terlikleri ve pijamasıyla sokaklardaydı. Hızlı adımlarla yürüyordu.

Henüz çöpçüler dışında hiç kimse yoktu ıslak yollarda , sokaklarda. Görüntüler geçiyordu hızlı bir şekilde gözlerinden. Tabelalar, yazılar... Ne kadar çok yazı vardı bu şehirde? Hepsi

ayrı bir yere yönlendiriyordu sizi. Öneriyorlardı: “İşte pizzamız! İşte büfemiz! İşte bankamız! Alın size dondurmacı! Hızlıca bişeyler mi yemek İstersiniz? Eh o zaman buyrun dünyaca ünlü hızlı yemek restoranımıza! Hani şu “hot dog” dedikleri sıcak köpeğe! Yeni pişmiş taptaze sokak köpeğine! Afiyetle yeyin leşlerimizi; biz aslında çöpe atardık eskiden olsa bunları ama siz yine de alın, yeyin! Bağımlısı olacaksınız. Bu yazıyı her gördüğünüzde canınız çekecek sıcak köpeğimizden! İştahınız kabaracak! Zaten iştahınızı açacak renklerden yaptık logomuzu! Yeyin sıcak köpeğimizi ve yerken düşünmeyin köpek etini! Seveceksiniz! Asla unutamayacaksınız! Vazgeçemeyeceksiniz! Müptelası olacaksınız! Çünkü sıcak köpek sizsiniz!”. Nereden çıkmıştı şimdi bu? Acıkmıştı anlaşılan.

Önünden bir sokak köpeği geçti önüne bakan, kendi halinde bir sokak köpeği. Ne kadar da düşünceli ama! Şanslı atıldı: ‘Ne demezsin! Dünyanın en düşünceli varlıkları şu lanet olasıca köpekler! ‘. Sahi şanslı, siz kediler neden nefret edersiniz köpeklerden; derdiniz nedir ki onlarla? Yıllardır neden hiç anlaşılamazsınız?’ Şanslı: ‘Diğer kedileri bilmem ama benim onlardan nefret etmek için çok özel bir nedenim var.’ ‘ nedir o? ‘. ‘Biliyorsun ben evde doğdum, evde büyüdüm , ömrümde dışarıya çıkmışlığım bir yada iki seferden ibarettir; o da zaten hep annemle çıkışlarım; ya kucakta ya kafeste... Hatırlar mısın bundan önce yaşadığımız giriş kattaki evimizi? Hani ben hep camdan dışarıya bakardım, insanları izlerdim... Yine böyle bir gün, ben dışarıya bakarken karşı apartmanın kapısı açıldı ve dışarıya eşofman giymiş iri yarı bir adam ve yanında da tıpkı adama benzeyen sahibinin kopyası iri mi iri, kırışık yüzlü, basık süratlı, ağzından salyaları akan , çirkin bir köpek çıktı. Tasmaşınının üzerinde sivri, demirden çivi gibi birşeyler vardı. Tam o sırada, o yaratıkla göz göze geldik. Ben sadece camdan dışarıyı izliyordum ve ömrümde ilk defa bir yaratık gördüğüm için biraz şaşkındım. Ona karşı hiçbir hareketim olmamasına rağmen , bana tehdit edercesine bakışlarla baktı ve : “ Seni bir daha bu camdan dışarıya bakarken görürsem , olduğun cama öyle bir sıçrırım ki ne cam kalır ne sen! Buralar benim yerim şimdi hemen içeriye kaç seni yer cücesi. Bir daha da seni bu sokağa bakarken görmeyeyim” diye tehdit etti. Tabi ki hışım ile içeriye kaçtım. Peh! Şuna da bakın hele! Benim dışarıya bakma özgürlüğümü nasıl da kısıtlamaya çalıştı. O zamanlar çok küçük bir kedi olduğum için bunun haksızlık olduğunun ayırdayına varamamıştım. Aradan zaman geçtikçe anladım. Tam bir mafyaydı o köpek! O kadar ürkmüşüm ki bir daha o camın yakınına bile yaklaşmamıştım. Düşünsene bir , ben sadece camdan bakacaktım, dışarıya ...Sadece... O camdan...’

Şanslının anlattıklarını daha önce yaşamış gibiydi sanki. Bir süre hiçbir şey söylemedi. Adımlarının yavaşlamış olduğunu fark etti. Hemen ardından da mavi terliklerini... Fakat aldırış etmedi terliklere, yürümeye devam etti. ‘ Biliyormusun şanslı; aslında korkularımızı bir yerde yaşadık? ‘ ‘nasılıyani ?’ dedi şanslı. ‘Yani onları deneyimlememiş olsak onların ne olduğunu bilmezdik! Hani hep derler ya: “İnsan bilmediği şeylerden korkar ve hiç bilmediği şeyler onu heyecanlandırır” diye. Benim bilmediğim bir şey bende yalnızca merak uyandırır. Ben bu bilmediğim, hani o annemin bıraktığı minik şeyler var ya, onları bulmak istedim hep. Onları öğrenmek istedim. İsteğim bir an olsun eksilmedi. Hep “nedir o ses?” dedim kendime; yani bendekinin sessizlik olduğunu söylediler ya hep; peki ses neydi? Neredeydi? Nasıldı? Bu uğultudan başka ne var ki duyulabilecek? ‘ Şanslı: ‘ Emin ol, duymak istemezsin. Ben neredeyse kendi kulaklarımı tırmalayacaktım.’ dedi ve kucağından bir tüy gibi atlayıp, iniverdi yere.

İnmesiyle koşturması bir oldu. Bakakaldı Şanslının arkasından bir süre. Uzaklaşıyordu Şanslı. ‘ Hey beni bekle !’ dedi. Şimdi koşuyordu ikisi de. Karayolu trafiğinde buldular kendilerini. Önde şanslı, arkada O... Uğultudan bir haber... Güneşin doğuşunu yakalamak istercesine ; çünkü yavaş yavaş aydınlanmaya başlıyordu ortalık.

Her adımında bir piyano tuşuna dokunurmuşçasına koşmaya başlamışlardı şimdi. Her adım bir ses veriyordu . Şanslı arada solo ezgilerle süslüyordu bu adımları. Hiç bitmeyecekmişçesine bir ritme girmişlerdi şimdi. ” Duyuyor musun?” dedi şanslı. ‘İşte bu duyduğum en güzel ses: İki kere sek , bir kere bas ve sek sek sek ve bas! Dur! Zıpla! Koş! Şimdi bir iki bir iki bir...” Böyle devam ettiler uzun bir süre.

Yavaş yavaş tek tük arabalar geçmeye başladı. Her araba geçişinde, aralarındaki ezgide parazit yapıyordu ama pes etmeden devam etmeye çalıştılar. Gittikçe arabalar çoğalmaya başlamıştı ve artık ikisi de duyamaz olmuşlardı o ezgiyi. Daha fazla devam etmenin bir anlamı kalmamıştı artık. Arabalar o kadar çoktu ki, duymamasına rağmen onu rahatsız ediyor hatta boğuyordu bu kalabalık. Şimdi eve dönmek istemişti. Dışarıya çıkmalı yaklaşık beş saat olmuştu, sokaklara insanlar dolmuştu. Herkes bu pijamalarıyla ve terlikleriyle dışarıya çıkmış adama dik dik bakıyordu. Onlardan biran önce Uzaklaşmak istedi. ‘Neyse ki duymuyorum onları’ dedi şanslıya.

Karşıdan sarışın iri memeli bir kadın geliyordu. Bakışlarını ona sabitlemiş üzerine doğru yürüyordu. İyice yaklaştıktan sonra birşeyler söyledi ona . İfadesinde şaşkınlık ve kızgınlık iç içeydi. Sanki onu suçlarcasına birşeyler söyledi . Çok ağır bir ritimdeydi söyledikleri, sanki harfleri uzata uzata konuşuyordu bu kocaman memeli kadın. Yüzünü çevirdi, çünkü yaklaştıkça yüzünün ayrıntılarıyla birlikte ne kadar çirkin bir kadın olduğu iyice ortaya çıkıyordu. Yüzünde bir tabaka halinde makyaj vardı ve bu gerçekten ürkütücüydü. Belki de şanslının köpek düşmanlığı gibi, sarışın iri memeli kadın düşmanlığı başlayacaktı onda da, bu kadını gördükten sonra. Kadının hala arkasından ona birşeyler söylediğini hissediyordu. Nasıl bir derdi olabilirdi ki onunla? Acaba bu kadın da başkalarının hayatlarına burnunu sokmakla yükümlü olan o bazı insan cinslerinden miydi? Başkalarını uyarmak hiç üzerlerine vazife olmadığı halde , durmaksızın başkalarından şikayet eden , yakınan, genelde sinirli insan cinsi. Şikayet ettiği kişiyi anlattığı kişiyi de şikayet eden... Ve bunu şikayet ettiği diğer bir başka kişiyi de yine diğer bir başka kişiye şikayet eden. Evet evet! Bu, tam da o insan cinsiydi. Bunun ayırdına vardıktan sonra arkaya dönüp bu kadının arkasından ne yaptığını kontrol etmek şimdi daha da keyifli olacaktı. Kadın kafasını sağa sola sallıyordu. Evet, yanlış giden birşeyler olduğu kesindi onun için. İçinde bu kadına karşı vicdani bir duygu beliriverdi bir an.

Hemen arkasından annesini hatırladı. Annesini ve ondan geriye kalan mavi örtülü yatağı. Koşar adımlarla eve doğru yöneldi. İçinden bir ses : “Annen evde seni bekliyor” diyordu. Koştı , koştu, koştu... Eve bir hışımla atıverdi kendisini. İçeriye girer girmez ilk burnuna pişmiş hamurun kokusu geldi . Durakladı... Sakinledi...Gülümsedi...Bu kokuyu duymak dünyanın en güzel şeyiydi...

